Rose-Manna Vale

Shameless Love

avagy, a szeretet koldusai

ShAMeless LOVE

avagy a szeretet koldusai

Rose-Manna Vale

Publio Kiadó Kft.

2014.

Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Velki Attila

Előszó

Nem kívánom megmutatni neked, hogyan feszíts keresztre a férfit, és azt sem, hogy hogyan tedd ezt saját magaddal. A lehetetlen szerelemeket, a minőségeket és a minősíthetetlenségeket szeretném neked megmutatni. A sosem volt szerelem és a sosem volt valóság kontrasztját. A sosem volt szerelem sokszor valóságosabb, jobban hat az életedre, mint a valóságban megélt kóbor lovagok ténykedései a lábad között. Egy nő nyafogását fogod olvasni, jó hosszan. Az életét. Mert úgy akarom, hogy nyitott könyv legyek… tanulságként.

Lassan sodródtam az álmok feneketlen zuhatagába. Az örvény mélyén meg kellett élnem, hogy az álom valóság legyen, és a valóság álom legyen. Aztán az őrület örvénye kivetett magából. Egy repülőn ébredtem, hazafelé, a megélhető valóság felé. Saját lelkem felé tartott a testem. Végre.

Köszönet érte ‚Szem'-nek, bárhol is legyen a világban.

Általa vált igazzá életemben Alejandro Jodorowsky aranyigazsága, ami így szól:

,,A ketrecben született madarak a repülést betegségnek hiszik.”

Sam-érmetlen szerelmek, avagy, a szeretet koldusai

Anyám céljai nemesek voltak: a halált akarta legyőzni.

Én csak saját magam korlátait akarom. Mindkettő lehetetlenség, azt mondják. Én nem hiszek a lehetetlenség mende-mondájának. Ahogy anyám se tette. Ő inkább bebizonyította, hogy lehetetlen nem létezik. Neki sikerült legyőznie a halált. Nap, mint nap. Megörököltem hát tőle a hitet... és megpróbálom legyőzni korlátaimat...

Álltam, és láttam őt. Látott engem. Éreztem őt. Érzett engem. Erőm nem volt mozdulni. Nem volt erőm mozdulni. Beledermedtem az időbe. Dermedtem. Fáztam. Sugározta a hőt. Sugároztam a dermedést. Pár méter. Kedvetlen, erőtlen közönnyel vettem tudomásul a távolságot. A tényt, az elfogadottat, meg nem kérdőjelezettet.

Ki vagy? Ki a fene vagy? Hatással vagy. Túl nemes vagy. Én pedig túl fáradt. Fáradt, az ábrándokhoz. Az ábránd valóságához. Már a valósághoz is. Adj magadból. Csak magadból adj. Erőt. Lépj. ...én pedig suttogok. Nem mozdulok, csak suttogok. A lelkedbe.

Pár méter... túl kevés a tébolyhoz, a valósághoz. Kevés a valóság tébolyához.

Pár méter... túl sok az erőtleneknek. Túl sok az illúziókban élőknek. Túl sok. Nekem túl sok.

Lassan ereszkedtem a földre. Kényelmesen. Türelmesen. Leültem. A szemébe néztem. Láttam őt. Látott engem. Éreztem őt. Érzett engem. Nem értett. Nem érthetett. Az érzelmek káoszának négy éve összeszaladt köztünk. Közénk állt. Távol tartott. Engem, tőle. De vajon őt is távol tartja tőlem? Kérdőn ültem. Láttam őt.

Tekintetem a törökülésben összekulcsolódott bokáimra tévedt. Kezeim egymással szemben, könyököm a térdemen. Keresztben a csukló és boka. Mint ő és én, egymással szemben. Akár össze is érhetnének kezeim. De nem teszik. Nincs bennük erő. Már nem volt fontos néznem, látnom. Éreznem volt fontos. Magamat, a létben. A világba omló szerelemben. A szerelem, világra omló, vastag rongyai között... megmozdult a szerelem, és kiszáll belőle a por... az öreg időnek a pora. Újjászületett minden. De még nem volt benne erő... csak lét.

Vártam. Vártam a semmire. Vártam a mindenre. Ott volt a két cipőorr az összekulcsolódott bokáim előtt. Állt előttem, előttem állt. Végre nem hason csúszott, hanem állt. Állt, mert higgadt maradt, nem verte földhöz a láz... az élet láza, a kétségbeesés és szerelem... a kétségbeesett szerelem. Nem volt többé kalitka, csak szárnyalás, lebegő, lassú repülés. Olyan, mint amire a sirályok képesek. Párban. Csakis párban.

Felnéztem. Nem pőre kíváncsiságból, bizonytalanságból, hogy tényleg ott van-e, hogy a lelke is ott van-e... mert tudtam, hogy ott van. Kérdéseim voltak, a lelkéhez. Ugyan azok, mint máskor, csak most lehetőségem volt meglátni a választ rájuk. Választ akartam kapni,

hogy élni tudjak. Ehhez pedig bátornak és nyugodtnak kell lennem. Hinnem kell, hogy válaszokat kapok.

Amikor a suttogók leülnek a ló közelében a földre, a ló kíváncsiságára alapoznak. Én is ezt tettem. A büszkéket csak így lehet lépésre, válaszlépésre bírni. És lőn…

Mosolyogtam. Volt miért.

Vajon felemel magához, vagy leereszkedik hozzám? Vagy újból leáll életem meséje egy időre, míg észbe kap? Néztem. Láttam. Vágytam.

Kérdő tekintetem nem rebbent. Ülsz vagy emelsz? Mersz vagy mersz?

Győztes voltam. A szerelem győztese. Ahogy ő is. Talán megérzi ő is, hogy győztesek vagyunk. A szerelem a győzteseknek való. A győzteseké a szerelem. Az összes kérdés egy lett. Ülsz, vagy emelsz? Nekem bárhogy jó… csak legyen.

Mégsem mindegy! Kérlek, először ülj, hogy utána egymást emelhessünk. Hiszen nem maradhatunk ülve a világ végezetéig.

Lassan ereszkedett. Lábai kereszteződtek a bokájánál. Éreztem őt. Érzett engem. Szemünk beszélt. Replikázott. Düh. Szeretet. Csalódottság. Boldogság. Igazság. Hazugság. Vád. Megbocsájtás. Minden fontos dolog. Minden, ami négy év fontos dolga lehet, lehetett valaha. Küszködés. Könnyekkel küszködés.

Emelj. Emellek. Azt hiszem, mindent megbeszéltünk. Mindent, amit a szó elronthat, ha van. Egymásba esés. Testen kívül. Testen kívül és lelken belül. Összeforrás. Összetartozás.

Ennyi csak az álmom. Samer álmom sosem volt több. Egyszerű volt. Egyszerű hazugság. Olyan, ami valójában sosem volt hazugság. ***Mert az érzés, igaz volt.*** *Szeress… kérlek… hogy szerethesselek magadban, benned… add meg a lehetőséget, hogy szerethessek. Vágyom rá. Tegyél emberré újra. Érző emberré. Szeress… kérlek… hogy szerethesselek.*

Férjet akarni - avagy létezik a nagy ő, a pszeudo-faszi?

Ismerjük a szitut, amikor a méhecske berepül a lakásba, ezer ablak nyitva van, mégis az egyetlen csukott ablaknál küzd a kijutás, a szabad szárnyalás lehetőséért, soha fel nem adva a reményt: Na még egyszer… kopp… na még egyszer… kopp… na még egyszer… kopp. És ez így megy a végkimerülésig. Vagy a mindent megkönnyítő huzatig, ami kitolja kicsi, fullánkos seggét a virágok áradatába.

Két brutál házasság után harmadjára özvegynek lenni, túl sok veszteséget jelent. Feldolgozhatatlant, azt mondják. Túl sok az újrakezdés, túl sok a tapasztalat. Megtelt a memória. Tömöríteni kell a mappákat az agyban és a lélekben. Azután pedig akarni kell, de nagyon, hogy a felszabadult helyre kerüljön valami érdekes, boldog, áradó. A kötelező és egyetlen megoldás ábrándozni és vizualizálni, teremteni a gondolatokkal. Imádkozni kell az enyhülésért, a minden felülíró szerelemért.

Minden nőnek van pszeudo-faszija, aki után epekedik, akár évekig is. Akit megjelenít élete minden területén, az agyában, az ágyában, a konyhájában. Ezt a fajta szerelmet az agy generálja. Olyan, mint az egészséges éhség vagy szomjúság érzése. A nő ehhez az emberhez nyúl mindig vissza, az ábrándjaiban átélt történetekkel itatja és eteti a lelkét, és néha beletúr saját bugyijába, ha már nagyon ott van a jobb spiccen a dolog. Mint mondtam, mindenkinek van ilyen faszija, csak nem mindenki vallja be. Olyan ez, mint az orrturkálás… mindenki csinálja, de senki sem vallja be a nagy nyilvánosság előtt, mert ciki.

Mert gyengeség. Mert nem fér bele az élet rációjába, hisz csak egy kibaszott mankó. Óóóó… persze biztos van olyan, aki pont ezzel a faszival él együtt, boldog kapcsolatban. Vagy azt hazudja teljes meggyőződéssel, hogy így van. Aztán van, aki csak a nyálát csorgatja utána a két, férje felé lerótt penitenciális közösülés között. Ez nem azt jelenti, hogy nem szeretik a nők a férjüket, csak azt jelenti, hogy képtelenek megszeretni férjük láb és szarszagát, kisebb hazugságait, csámcsogását és böfögését. Csak az idealizált jót szeretik

benne. A többit csak elviselik. Pedig, és ez az élet nagy szerelmi titka, szeretni csak egészen lehet, sőt csak a rosszat kell szeretni, mert az a művészet. A szerelem művészete. Ha ez meg van, az élet már nem is tűnik akkora lelki gyötrődésnek. Ha ez meg van, el tudsz merülni a másikban. Ha ez meg van, nem kell pszeudo-faszi. Mert mindened meg van. A teljes érzelmi biztonságod. Feltéve, ha urad is önmagánál jobban szereti a te szagodat, és hisztériáidat.

Szóval, vannak szar házasságok, vannak a pokoli házasságok, vannak az egymás mellett élős házasságok, és vannak az egymásban élő házasságok. Legyen bármilyen, a házasságokat egy dolog teszi szentté. Az összeolvadás. A teljes testi és lelki összeolvadás. Minden egyes alakalommal, amikor valaki csak úgy belemegy egy futó kufircba, akár a férjével a garázsban, fél lábon állva, falhoz döntött performanszként, ezt az összeolvadást keresi. Az isteni eredetűt, a teljest. A lelki alkotást, melyben nincsenek színek, formák, szavak, és mégis ott van mind, egyszerre… ablaküveg roppantós, sikítós összeolvadás. Amikor nem kell érzékelni a bőröddel a férfit, mert ott van a lelkedben és kitölt. Ilyenkor kurvára leszarod tudatilag, hogy hol a csiklód, sőt azt is, hogy te hol vagy. Ez nem élvezet. Ez maga az élet. Annak a kezdete. Számodra és egy esetleges utód számára. Ez az az érzés, amikor érzed és tudod, hogy te magad vagy a világ. A teremtés és az energia, ami létben és mozgásban tartja a világot.

Nos… amikor valóban férjet akarsz - hangsúlyozom, valóban akarod – ezt az érzést akarod. Csak közben csinovnyikkként alkudozol és megalkuszol. Saját magad rabságában a legnagyobb szolga vagy. Hát persze… jó volna, ha valakihez oda tudnék bújni… jó volna, ha valaki néha beporozná a bibémet… jó volna ha… isteni, teremtő mivoltoddal alkudozol ilyenkor. Rábasztál, de nagyon, mert becsapod magad. Elpocsékolod az egész életed. Akarj teljes és teremtő lenni, akarj élni, akarj szeretni, akarj a szeretetben feloldódni. És csak utána akarj bújni, kefélni és űbermens lenni a világ számára.

A nadír – a fantázia az emberrel együtt születik

Az a szép az életben, hogy ott vannak az álmok. Puha, biztonságos víziók. A valósághoz képest mérve is, nagyon komoly a grafikája. Kidolgozottsága a legapróbb részletekre is kiterjed. Majdnem olyan precíz, mint az igazi világ, de többet is tud, mert nincsenek kibaszott fizikai törvényszerűségek. Nincsenek korlátok, szabályok, csak te magad, a magad világa, te, mint a világ. Különleges zamata van, már ha a gondolati dolgoknak lehet ilyenje. A teremtés zamata. Bármit meg lehet benne változtatni, bármikor. Talán, mert a fantáziavilágban nincs idő, ami a történeteket a múlt, az emlékezés kövébe vési. Itt semmi sincs kőbe vésve.

Sőt, úgy vélem, ez az időutazás fapados változata. Erősen oda képzeled valahová magad, és ott marad a múltban a te lenyomatod, az aktuális érzelmed szaga, amit a múltban élők megéreznek. Talán ez a szellemek titka is. Minden, ,,mostban" élő lélek képes a gondolatai által a múltba erőszakolnia magát. Ennek, a ,,mostban" élő léleknek a kivetülését érzékeli a múltban élő. Ezt hiszi szellemnek. Valójában az is. És talán ezért vannak jó és gonosz szellemek, mert a szellemi testen nincsen hazugság álca, teljes terjedelmében és igazságában jelenik meg a másik időben. Ha jó ember vagy, a múlt emberei, akiket meglátogattál, a jó szellemet érzékelik, ha rossz ember vagy, a gonosz szellemet érzékelik. Ezért, ne ábrándozz, képzelődj, fantáziálj felelőtlenül. A frászt hozhatod ördögi szellemeddel a múlt embereire.

A silányabb emberek megragadnak a fantáziának azon a szintjén, hogy elképzelik a szomszéd Mancikát latexruhában. Aztán csendes magányukban részleges valósággá manifesztálódik ez az álom, így okozva némi örömet. Ettől azért többre képes a fantázia. Sokkal többre.

Az örök gyerekek szuperhősnek képzelik magukat. Bosszúállónak, mint Iron man, meg a többi pöcs. Életeket mentenek és szuper gonoszokat ölnek. Világot, világokat váltanak meg,

és ünneplik, ünnepeltetik magukat.

Az intellektuális emberek fantáziálása pimasz és felkavaró. Jövőbe látó, világot rontó és javító, tényeken alapuló és érvelő. Statikus, dinamikus, előremutató, fejlődő. Egy realista katyvasz az egész, de a lényeg, hogy bejöjjön az álmodónak. Szóval ezek azok a barmok akik kitalálták a neutron bombát és a napalmot. Lőném a Dunába az összest, de sajnos nincs gondolatcenzúra, ami alapján ki lehetne szűrni őket a boldog, virágillatú, jóindulatú és édes világból. Végül is meg lehet őket szokni, bár korlátozni kéne potenciáljukat, hogy ne pusztítsák el a világot idő előtt.

Vannak az elfojtó álmodozók. Ők az ,,űbermens" életűek, a megfelelési kényszeresek, akiknek magasröptű gondolataik olyanok, mint a Burda szabásminta. Csak eltévedni tudsz rajta, általuk irányítva, bele vezetve a pokol közepébe, Dante ama bizonyos poklába. Iszonyatos energiáik arra a pici és titokzatos szigetre repítik őket a fantázia éteri szállítóeszköze által, melyen a belépő a bőrbugyi és ostor, ahol a napi viselet a herékbe és mellbimbókba szúr tíz centis vékony, kínzásra kitalált tű. Ők azok akik ölnek, erőszakolnak, fojtogatnak, lelkeket korommal és kátránnyal festenek be, és kiszívják belőled az éltető hitet. Hisz az nekik nincs, és bármit megtesznek érte, a te életenergiádért. Hogy létezni tudjanak.

A romantikusok szerelmi történeteket szőnek. Rétestészta hosszúságúakat. Érintéseket éreznek, szerelmi szikrákat látnak szemekben és szívekben. Szeretik az egész világot, drámaian. Lehetséges csalódásokkal és lehetséges örömökkel lavíroznak, manipulálnak, és teremtenek. Érzést, érzéseket. Úgy, ahogy ömlengő lelki életük megkívánja akkor és ott. Szomjúságot oltanak. Sajátjukat és ha van elég pénzük, a szappanoperák által mindenkiét. Tehát, ezek az álmodozók többnyire Brazíliában fordulnak elő. Bár, az utóbbi időben megfertőzték az egész világot, még Japánt is. Tán, mert mára hiánycikk – úgy általában - az érzés és a szeretet.

Valami homályos oknál fogva én is imádok fantáziálni. Csinosítgatom őket, a történeteket.

A legapróbb részletekig kidolgozom a vizualizált pillanatokat.

Mancikát és urát elképzelve nem a vágy ébred fel bennem, inkább a röhögő görcs tör belőlem utat magának, mert Mancikát csak százhúsz kilósnak tudom elképzelni, és csak vörös latexben, amint alig ötven kilós, fonnyadt urára ugrik visongva és hajat rázva, miközben húsos, vastagon rúzsozott szájával cuppog. Teste nem szűnik meg a latexen kívül sem, érzem tömény, émelyítő, pézsmás parfümjének szagát is. És most koppant a libidóm a földön… a röhögés kirázta belőlem.

Minden embernek van kedvenc, konkrét fantáziája, és ezek jól működnek, mert témája a legkedvesebb, legtitkosabb, legédesebb, legbátrabb, leg-, leg-, leg-. Abból kiindulva, hogy a fantáziálás azon a dolgon alapszik, és azon vonal mellett halad, ami hiányzik az életünkből, hamar rájöhetünk, hogy miért nem vagyunk annyira boldogok, mint szeretnénk, és amiről azt gondoljuk: megérdemeljük. Akár tehetünk is ellene, de néha jobb csak képzelegni, mert az ember, minden ember gyáva kicsit. Persze a boldog ember is szokott fantáziálni… gondolom a boldogtalanságról. Mert néha az is kell, és szükségszerű is.

Az én kedvenc fantáziacsoportom a romantikus fajta. Korral jár. A legdurvább romantikus fantáziáim, a kezdetlegesek, kamaszkoromban voltak. Különlegesebbnél különlegesebb esküvőket képzeltem magamnak. Mivel, a kor divatjának megfelelően többnyire rocker pasijaim voltak, teljesen megfertőzött ez a világ, átmenetileg. Aztán a penicillin injekciók hatására a rocker pasikból és a vad-romantikus álmokból is kinőttem, pikk-pakk. Ám az agyam hátuljában meg maradt egy, mely annyira gagyisztikus, hogy már szinte remekmű. Semmi másról nem szól, csak tökéletes részletességgel a ruhámról, mely fehér bőr, pörgős mini, fehér csillogó harisnyával, és fehér, varrott wesco csizmával. Fehér bőr motoros dzsekim pedig legalább olyan vagányul állt rajtam álmomban, mint Joan Jett-en. Persze, az álmodozásban mindig aktuális pasim személyiségének megfelelő romantikus dugást terveztem, almaborral, kenyérrel és valami finom, flancos cigivel. De az álom csúcspontja

szinte mindig ugyan az volt: Rose az asztal tetején közbotrányt okozva, fehér bőrruciban táncolt, melynek végén térdre hullva léggitározott, és tojt a világ kényeskedő nyafogására. Kemény fantázia, no…

Régen a kamaszkori romantikus álom mellett a szuperhősös volt a legvagányabb álom. Milliószor mentettem meg a világot. A ruhám mindig valamilyen romantikus-fodros volt, és véres és harc szaggatott. A hajamat a szél lengette, és a történet végén mindig egy magas valamin álltam, hátam mögött elvonuló viharfelhők, az eső alig szemergett, és én könnybe lábadt szemmel feszítettem a távolba révedő tekintetemmel, hogy milyen fasza csaj is vagyok.

Sam-becsapódás

Visszatérve a romantikus ábrándozásra, nem gondolom úgy, hogy nagyon hiányozna a szerelem az életemből. Inkább csak a szerelmi romantikával kapcsolatos, körülöttem tengődő férfiak tett restsége az, ami egy sajátos kényszerpályára faroltat. Tudja rólam mindenki, hogy mindig gondosan ügyeltem arra, hogy folyamatosan szerelmes legyek. Ez nem kevés zavart okozott a térben, amiben élek. Sőt, az emberekben is körülöttem. Ez tartott engem, és körülöttem mindent mozgásban, amit persze nem mindenki élvezett, aki akkor épp velem egy csónakban ült az élet amúgy sem tükörsima tengerén. Az álmokban éltem. Ezen álmok segítettek át a világ és botcsinálta exférjeim által bennem generálódott szuicid gondolatokon. És az őrületen is, melyet két exférjem produkált átmenetileg úgy tíz év hosszan. Ám ezek, az öngyiloktól megmenekítő álmok okozták a frusztrációt is, ami masszívan generálta életem minden konfliktusát, az ostobára sikeredett szerelmi történeteket, és dinamikusra sikeredett szakításokat... és többek között a szakításkor indokolatlanul repkedő tárgyakat is, amik azért indokolatlanok, mert pocsékul célzok, és szinte sosem azt találta el, akinek szántam.

Mint már mondtam, szeretek szerelmes lenni, de legalább már eljutottam odáig személyes evolúciómban, hogy nem a szerelembe. Nagy haladás húsz év alatt. Persze izgalmas az is, csak már kinőttem az esztétikusságra törekvő futó kufircokból és a másnapi megalázó eszmélésekből. A szerelmi fantáziám már régóta egy konkrét személy körül mozog. A pszeudo-faszim körül. Sam körül. Mindenről ő jut az e-Sam-be. Még a reggeli nyomkereséskor a fürdőszoba tükrében látott Sam körüli ráncokról is. Sam-érmetlen álmodozásokba kezdtem, úgy hi-Sam. Az sem zavar, hogy minden álom egy Sam-en szedett hazugság. Mert boldog vagyok tőle. Mármint boldog vagyok a fantáziáimmal. Ahogy az álmaimmal is. Amik – örök optimista és idealista mivoltom miatt - egyszer, a gondolatnak a teremtő ereje által, valahogyan valósággá fognak válni. Mármint a jó álmok, a pozitívak. Mert néha elég sötét gondolataim is vannak, amiknek ha csak egy része is megérinti a

valóságot, egykettőre összeszarnám magam.

Álmomban százszor elérkezett a valóság pillanata, mégpedig az, hogy: a létező, megélt álom kapujában vagyok. Hamarosan találkozom Sam-mel. Úgy vélem. Mondjuk, mindig úgy vélem. Ez tán azért van, hogy képes legyek hitelesen ábrándozni róla. Mert hát tudjuk, hogy először a lepény hal, aztán meg a remény hal meg, utoljára.